

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobkyň: a) **S. Z**
narozená x, pobytem x

b) nezletilá **A. D.**
narozená x, pobytem x

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2019, č. j. OAM-257/ZA-ZA12-ZA21-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Odůvodnění:

I. Průběh správního řízení

1. Po příletu do ČR dne 12. 3. 2019 žalobkyně požádaly dne 13. 3. 2019 o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně a) dne 19. 3. 2019 jako důvod žádosti uvedla, že ona ani žalobkyně b) v Gruzii žádné problémy neměly, ale celé je to spojeno s jejím manželem, který také žádá o mezinárodní ochranu, neboť se angažoval v politice, a dostalo se mu kvůli tomu výhrůžek. Žalobkyně a) uvedla, že jiné důvody k žádosti o mezinárodní ochranu nemají.
3. V rámci pohovoru k žádosti téhož dne zopakovala, že ona ani žalobkyně b) neměly ve vlasti žádné problémy. Manžel podporoval při prezidentských volbách v říjnu 2018 stranu O. – G.. Neví přesně, jakým způsobem manžel stranu podporoval; uvedla, že počítal hlasy. Podporoval ji od roku 2014. Stoupenci Národního hnutí na manžela tlačili, aby podporoval jejich stranu. Vyhrožovali mu a byl i fyzicky napaden. Také mu vyhrožovali, že ublíží jeho rodině. Proto dostali strach, schovali se u příbuzných a poté ze země odjeli. Manžel byl napaden dvakrát, jednou před volbami (v září 2018), podruhé po nich (v listopadu 2018). Manžel podával oznámení na policii, ale dosud nedostal odpověď. Policie mu sdělila, že mu nemůže pomoci. Jinde v Gruzii žít nemůžou, neboť je tam bída.
4. Ze správního spisu dále vyplývá, že pro posouzení situace v zemi původu žalovaný shromáždil jako podklady informaci OAMP ze dne 3. 7. 2018 nazvanou Bezpečnostní a politická situace v zemi, informaci MZV o Gruzii ze dne 2. 1. 2018, hodnocení OAMP Gruzie jako bezpečné země původu ze dne 30. 4. 2019 a informaci MZV ze dne 4. 4. 2019 ohledně situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do Gruzie. S podklady pro rozhodnutí byla žalobkyně a) seznámena dne 19. 7. 2019.
5. Dne 16. 8. 2019 vydal žalovaný v záhlaví označené rozhodnutí (dále „napadené rozhodnutí“), jímž rozhodl, že se žalobkyním mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona o azylu neuděluje. Žalovaný shledal, že žalobkyně nebyly ve vlasti pronásledovány pro uplatnění politických práv ani nemohly ve vlasti pociťovat odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Žalobkyně a) podle žalovaného neuvedla žádné skutečnosti, které by vypovídaly o obavě z pronásledování žalobkyň. Žalobkyně a) popřela, že by žalobkyně měly jakékoli problémy ve vlasti. K potíží manžel žalovaný uvedl, že ve věci je posuzována výhradně situace žalobkyň, nikoliv jejího manžela, jehož žádost byla posuzována samostatně a mezinárodní ochrana mu nebyla udělena. Žalovaný uvedl, že v případě, že by se po návratu do vlasti setkali s protiprávním jednáním, můžou využít právní prostředky ochrany v zemi původu. Žalovaný odkázal na informaci MZV ze dne 2. 1. 2018, která uvádí, že se v Gruzii lze obrátit na policii v případě, že se její občané cítí poškozeni trestnou činností; vyšetřování tam probíhá standardně a případnou nečinnost policie lze řešit stížností ke Generální inspekci policie. Žalovaný v zásadě ze stejných důvodů neshledal ani důvody pro udělení doplňkové ochrany. Nadto uvedl, že žalobkyně mohou své problémy řešit také přestěhováním se v rámci vlasti. Skutečnost, že na území ČR pobývá také manžel, nebyla dle žalovaného pro udělení doplňkové ochrany relevantní.

II. Obsah žaloby a vyjádření účastníků

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

6. Žalobkyně úvodem žaloby sdělují, že taktéž manžel podal proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobu ke zdejšímu soudu. Pokud by soud zrušil rozhodnutí ve věci manžela žalobkyně a), měl by taktéž zrušit i nyní napadené rozhodnutí. Udělení mezinárodní ochrany manželovi by mělo přímý vliv i na jejich žádosti, neboť by byly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny.
7. Žalovaný podle žalobkyň neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů z různých zdrojů pro vydání rozhodnutí, zejména co se týče možností využít ochrany v zemi původu. Problémy, kterým čelil v zemi manžel, mohou mít dopad i na žalobkyně, což však žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezohledňuje. Navrhují proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.
8. Žalovaný s námitkami proti napadenému rozhodnutí nesouhlasí. Ve svém vyjádření zrekapituloval argumenty vyslovené v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobkyně na podporu svých tvrzení nepředložily žádný důkaz.
9. Žalobkyně v replice uvádí, že žalovaný nijak nereagoval na vznesené žalobní body. Žalovaný zcela ignoroval, že manžel žalobkyně a) a současně otec žalobkyně b) byl v Gruzii pronásledován z azylově relevantních důvodů. Jeho situace není v napadeném rozhodnutí nijak reflektována. Napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné.

III. Posouzení věci soudem

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
11. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, protože žalovaný s takovým postupem vyjádřil výslovně souhlas a žalobkyně v soudem stanovené lhůtě nesdělila, zda na nařízení jednání trvá. Lze proto s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlas vyjádřila.
12. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud zohlednil čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany postupovaly dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu (podrobněji viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020 - 27, a další rozhodnutí tam citovaná).
13. Jak již uvedly žalobkyně, ke zdejšímu soudu podal žalobu ve věci neudělení mezinárodní ochrany též manžel žalobkyně a), jehož výše popsané problémy byly tvrzeným důvodem podání žádosti o mezinárodní ochrany též v případě obou žalobkyň. Soud zjistil, že o této žalobě manžela bylo rozhodnuto rozsudkem zdejšího soudu ze dne 24. 7. 2020, č. j. 45 Az 24/2019- 23, a to tak, že tato žaloba byla zamítnuta.
14. I nyní posuzovanou žalobu soud shledal nedůvodnou.
15. V první řadě soud konstatuje, že napadené rozhodnutí je zcela přezkoumatelné a jsou z něj patrné důvody, pro které žalovaný žalobkyním mezinárodní ochranu neudělil.
16. Žalobkyně toliko obecně namítaly, že nebyl shromážděn dostatek aktuálních a relevantních podkladů. Z textu žaloby není jisté, zda se vůbec tato námitka týkala správního řízení v této věci, či výhradně správního řízení ve věci žádosti manžela (v případě manžela byla tato námitka vypořádána již citovaným rozsudkem zdejšího soudu č.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

j. 45 Az 24/2019- 23 v bodě 22). Pro případ, že se tato námitka týkala též tohoto řízení, soud konstatuje, že žalovaný shromáždil celkem čtyři zprávy o situaci v Gruzii, vypracované v letech 2018 a 2019, což soud v nyní posuzované věci považuje za adekvátní. Žalobkyně nijak konkrétně nezpochybnila aktuálnost, objektivnost či dostatečnost těchto podkladů, a to ani ve správním řízení, poté co se s nimi seznámily, ani v tomto soudním řízení. K možnostem využití ochrany v zemi původu žalovaný vycházel zejména z informace MZV ze dne 2. 1. 2018, která se výslovně zabývá tím, zda je v Gruzii reálně možné obrátit se na orgány činné v trestním řízení v případě trestné činnosti. Nepravdivost tam uvedených informací žalobkyně nijak netvrdily ani neprokazovaly (viz také již citovaný rozsudek č. j. 45 Az 24/2019- 23, bod 22).

17. Pokud je o námitku, že žalovaný vůbec nezohlednil situaci manžela žalobkyně a) a současně otce žalobkyně b), je pravdou, že zdůrazňování žalovaného v napadeném rozhodnutí, že tuto věc a věc manžela posuzuje samostatně, působí dojmem, jako by tvrzené fyzické útoky na manžela nemohly být při posuzování situace žalobkyň jakkoliv relevantní. Tak to samozřejmě není, tím spíše, když žalobkyně tvrdily, že útočníci vyhrožovali manželovi také tím, že ublíží jeho rodině, tedy i jim. Současně však žalovaný své zamítavé rozhodnutí zdůvodnil s odkazem na obsah zprávy MZV ze dne 2. 1. 2018 tím, že tyto tvrzené problémy mohou žalobkyně (i manžel) řešit tím, že se obrátí na tamní orgány činné v trestním řízení. S tímto závěrem se soud ztotožňuje, ostatně žalobkyně tento závěr ani nijak konkrétně v žalobě nezpochybňují (srov. již citovaný rozsudek č. j. 45 Az 24/2019- 23, bod 21). Žalobkyně tedy měly přístup k účinné ochraně před případným pronásledováním či vážnou újmu v zemi původu ve smyslu § 2 odst. 7 písm. b) zákona o azylu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57).
18. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žádný z žalobních bodů neshledal důvodným, a zároveň nezjistil žádnou vadu, ke které by byl povinen přihlédnout i bez návrhu. Proto přistoupil k zamítnutí žaloby (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
19. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyly v řízení úspěšné, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Z tohoto důvodu soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. prosince 2020

Karel Ulík, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.